

72. Selmas klagan.

Lungt.

Vid lin-dens fot av Målar-stranden Ung Sel-ma med sin lu-ta satt,
 So-len sjönk på him-la-ran-den, Sjönk i våg, och det blev natt,
 So-len sjönk på him-la-ran-den, Sjönk i våg, och det blev natt.

2. »O Axel, Axel, detta hjärta,
 Som så troget slår för dig!
 Kände du min bittra smärta,
 Du visst aldrig glömde mig.»
3. Så i natten Selma kvider,
 Fäller lutan ur sin hand,
 Reser sig och plötsligt skriker
 Ned mot flodens dunkla rand.
4. Naturen tystnat, lärkan tystnat,
 Oron bor i detta bröst.
 Näktergalen, tjusad, lyssnat
 Uppå Selmas milda röst.
5. Selmas blickar följde vägen,
 Följde sakta flodens lopp.
 Med tår i ögat, sorg i hågen
 Hon drömmer om sin älskling blott.
6. O, vad är det, som där flyter,
 Är det silversvanen vit?
 Nej, den hårda böljan bryter
 Sig mot Selmas kalla lik.
7. Så där fram ur skogen träder
 En yngling fort till stranden ner,
 Djupt i vägen han sig kastar,
 Kämpande mot böljan ned.
8. O, Älvkung bor i djupets salar!
 Ung Axel söker du din brud?
 Kärlek bor i dessa dalar,
 Älskar du, välan så dö!